

[Anders Andersen.]

inden for landbruget i det hele taget, vil forstå, hvilke vanskeligheder, ja, jeg kunne næsten sige, hvilke uoverstigelige vanskeligheder af prismæssig karakter en sådan tilstand vil kunne medføre.

Med hensyn til spørgsmålet om ejendomsskatterne har jeg forstået på det ærede medlem hr. A. C. Normann, at han ikke har ment, at dette problem burde drøftes i forbindelse med ratifikationen af denne traktat, og dette standpunkt har jeg ikke noget imod. Jeg har også forstået på det ærede medlem, at han har sympati for, at spørgsmålet tages op til behandling og eventuel løsning. Jeg kan forsikre det ærede medlem om, at han inden ret længe skal få lejlighed til at give denne sympati udtryk i handling, idet venstre og de konservative vil fremsætte forslag til løsning af dette problem. Så kan der blive lejlighed til at vise, om der er sympati nok til, at man vil gå ind i en realitetsforhandling for at ændre den faste beskatning.

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at det markedsområde, vi nu bliver medlem af, og hvor vi skal konkurrere med de andre landmænd inden for området, dels ikke har denne beskatningsform, overhovedet ikke kender begrebet faste skatter, dels har meget få og meget små faste skatter. Det vil være rimeligt, at man tilgodeser landbrugets interesse i lavere omkostninger på dette område, og jeg håber derfor også, at det skal vise sig, at der er velvilje over for de forslag, som venstre og de konservative vil fremsætte til løsning af dette problem.

Med disse få bemærkninger har jeg gerne villet understrege, med hvilken alvor vi fra landbrugets side vurderer den udvikling, man hermed fører vore afsætningsforhold ud i.

Udenrigsministeren (Krag): Jeg vil først takke de tre partier, der siden juli, da principbeslutningen blev truffet, har stået bag den løsning på Danmarks stilling til markedsplanerne, vi nu konfirmerer ved den endelige vedtagelse af folketingsbeslutningen i dag.

Da de tre regeringspartier gav deres ja til principbeslutningen i sommer, skete det efter en meget lang periode med undersøgel-

ser og forhandlinger til mange sider, først og fremmest forhandlinger i udlandet, hvor vi måned for måned opretholdt vor kontakt såvel med OEEC som med de seks fællesmarkedslande og disses kommission i Bruxelles og naturligvis også med de nordiske lande og med England. Der lå altså en meget omhyggelig forberedelse bag det standpunkt, regeringen nåede frem til, og den belysning og den undersøgelse af sagen, vi foretog, var såre alsidig. Udtrykket, at vi „holdt dørene åbne“, dækkede over en realitet.

Under disse langvarige forhandlinger og undersøgelser undgik vi fra dansk side at låse os fast for tidligt, undgik at låse os fast i bestemte dogmatiske tankebaner, og jeg tror, jeg har lov til at sige, at Danmark, mens alt dette stod på, blev modtaget til forhandling med lige stor velvilje i alle lejre. Jeg tror også, at vi ved at føre sagen på denne måde har opnået en goodwill for vore specielle problemer, som er kommet os til gode, og som forhåbentlig også vil komme os til gode i fremtiden. Man kan spørge om, hvad Danmarks specielle problemer bestod i. Det har så ofte været debatteret i tinget, at jeg kun behøver at sige, at vore specielle problemer består først og fremmest i vor stilling som landbrugseksporterende land med en hovedkunde i hver af de handelspolitiske lejre, nemlig England hos de syv og Tyskland hos de seks.

Jævnside med disse mange forhandlinger i udlandet har vi fra regeringens side så omhyggeligt, vi kunne, holdt kontakten med de politiske partier og med erhvervene på talrige møder i det udenrigspolitiske nævn og med erhvervsorganisationerne. Vi har ved alle disse møder lagt problemerne op så klart, vi kunne, og det er en selvfølge, at der på disse møder altid har været lejlighed til forhandling, og at der altid af regeringen er blevet taget rimeligt hensyn til de synspunkter, som de politiske partier og erhvervene har fremført.

Det er almindelig kendt, at de tre regeringspartier havde store betænkeligheder, inden regeringen anbefalede folketinget at sige ja til de syv. Vi frygtede, at de syv kunne blive et mål i sig selv, og at den stræben efter den brede europæiske løsning, der er Danmarks politik i denne sag, skulle gå tabt. Heldigvis lykkedes det at få den